

Но тъй като отъ скоро съмъ нахлузилъ
крака си въ стремената на Пегасъ
и въ конното надбѣгване на музигѣ
не съмъ срѣдъ шампионитѣ познатъ,

би трѣбвало да почна отъ далече,
отъ нереалнитѣ мъглявини
на първитѣ ми дни, когато вечеръ,
притиснатъ върху майчини гърди

треперѣлъ съмъ отъ воя дългъ, жаленъ
на нощни псета и когато цѣлъ
съмъ билъ единъ първиченъ страхъ началенъ
и да завърша съ туй, че, оцѣлялъ

до днесъ, се днеска втори пакъ родихъ.
Но ти, читателю, не се ядосвай,
че следъ като така въртѣхъ, сучихъ,
къмъ себе — си пакъ върнахъ азъ въпроса.

— Последенъ пакъ това е, обещавамъ.

НЕ СЖ МЕ приспивали никога въ шарени люлки,
далечно детinstvo кавали не сж огласявали,
не помня разцѣвнали сливи и плачъ на гждулки,
не знамъ и до днеска какъ пѣятъ прочутитѣ слави.

Въ ливади съсъ миризъ на билки, овци не съмъ пасалъ,
въ сѣното подъ сини звезди не съмъ низга ношувалъ,
предъ огня въ приказки стари не съмъ се унасялъ,
не съмъ си мечталъ за калпаке и нови царвули.